

VASTE COMMISSIE VOOR TAALTOEZICHT

Verenigde vergadering van de afdelingen
Zitting van 8 juni 1972

Aanwezig : De heer [REDACTED] voorzitter

De heer [REDACTED] ondervoorzitter

Nederlandse afdeling : De heren [REDACTED]
vaste leden

De heren [REDACTED] plaats-
vervangende leden

Franse afdeling : De heren [REDACTED]
vaste leden

Secretarissen : De heer [REDACTED], adviseur

De heer [REDACTED], inspecteur-generaal

Nr. 3252/V/P

Op verzoek van de Franse afdeling heeft de verenigde vergadering van de Commissie, op 8 juni 1972, een onderzoek gewijd aan de vraag of de taalwetten - inzake verkeerssignalisatie in België - het gebruik van de officiële benamingen van buitenlandse plaatsen toestaan of vereisen, en zo ja, of die benamingen alleen moeten worden vermeld of samen met de benaming die in België door het gebruik werd geijkt.

Bij vier stemmen van de Nederlandse afdeling en twee stemmen van de Franse afdeling, tegen één stem van de Nederlandse afdeling en één stem van de Franse afdeling - en bij één onthouding van een lid van de Franse afdeling - heeft de Commissie het volgend advies uitgebracht :

De Commissie bevestigt in de eerste plaats haar vroegere rechtspraak, volgens welke de plaatsnamen die op de Belgische verkeersborden voorkomen, berichten en mededelingen aan het publiek vormen, in de betekenis van de S.W.T.

De openbare diensten die met de signalisatie zijn belast, moeten dus ter zake gebruik maken van de taal of talen die volgens de S.W.T. moeten worden gebruikt op de plaats waar het verkeersbord wordt aangebracht. Daaruit volgt onder meer dat, in voorkomend geval, een beroep moet worden gedaan op de wettelijke vertaling van de namen van Belgische eentalige steden en gemeenten, als die vertaling bestaat (vgl. in dat verband, het advies nr. 1581 van 2 februari 1967).

Wanneer het gaat om buitenlandse plaatsen, bestaat er geen wettelijke vertaling in de talen die in België worden gesproken; niettemin bestaan er benamingen die zowel door de naslagwerken als door de traditie en het dagelijks gebruik werden geijkt.

De Commissie is van oordeel dat het die benamingen zijn die moeten worden gebruikt, met uitsluiting van alle andere, en meer bepaald van de officiële buitenlandse benamingen.

Die zienswijze strookt met het beginsel van de homogeniteit der gebieden dat de wetgeving van 1963 heeft willen versterken, terwijl zij op het praktische vlak zal vermijden dat de signalisatie nog ingewikkelder wordt, aangezien die laatste nu beperkt blijft tot de taal of eventueel talen waarvan het gebruik in België door de S.W.T. wordt opgelegd.

Een lid van de Franse afdeling en een lid van de Nederlandse afdeling hebben echter gemeend die zienswijze niet te kunnen delen. Die twee leden waren van oordeel dat de buitenlandse benaming de enige officiële is en dat zij bijgevolg ook de enige is die mag worden gebruikt. Nog steeds volgens die leden zou die oplossing het dubbele voordeel bieden dat de signalisatie in het ganse land wordt vereenvoudigd, vermits er in dat geval, voortaan nog slechts één enkele benaming op de borden zou voorkomen, en dat zij, anderzijds, zou tegemoet komen aan de wens die eensgezind werd geuit door de toeristische instellingen waarvan de Commissie het advies heeft ingewonnen. Die leden voegen er, tenslotte

aan toe, dat dit systeem nu reeds wordt toegepast door de Nationale
Maatschappij van Belgische Spoorwegen en in het vlak van het internationale
luchtverkeer.

Gedaan te Brussel, 8 juni 1972.

DE SECRETARISSEN

DE VOORZITTER

